

на Атила. Не нея ли вече сж подигнали за наказание на Божийтъ миръ? Не праща ли тия вѣдаци бѣлгарската църква съ свойтъ екзархъ за разорение и погибель на грѣцката църква и на нейний патриархъ, както едно врѣме тѣхнитѣ праотци сж отивали да опустошаватъ Християнскій Римъ?

Вѣйводата отъ Черкешлий сжщо бързаше за Стралджа. Подъ него бързо върви сивъ жребецъ, сжщъ сглавски, изъ ячхритѣ на султанъ Герей. Вѣйводата макаръ и Кучий Синъ, но на видъ е юнакъ; той си знае работата и е увѣренъ въ себе си. Неговитѣ мустаци сж както на сърбскій Милошъ, снагата му като на царъ Лаваря, очитѣ му соколови, както на арнаутскійтъ Искендеръ бей, а оржието му такова, че по-хубаво не е имало даже и у Крали Марка. Той е облѣченъ съ чепкенъ и гуня отъ прѣкрасно зукно капладисани съ самури; на главата му самуриянъ калпакъ, каквито и сега още носятъ сръбскитѣ първенци. По лицето и по косата се види че вѣйводата е юнакъ, макаръ сърдцето му и да е хайдушко. Но тѣй като той отиваше на нападение по заповѣдъ на комитета, то той бѣше сега вѣйвода и искусно издържаше своето достоинство.

Бѣлгаритѣ му се покланяха като на царъ, а мюсюлланитѣ—Турци като на примѣренъ хѣйдутина. Самъ Мансуръ го поздрави като братъ.

— Ти единъ можешъ да се сравнишъ съ мене по хѣйдушкитѣ занаятъ. Нашиятъ учителъ Рашо Матѣевъ не е вече живъ — да му помогне Богъ на онзи свѣтъ! Авъ слизамъ отъ полето и се залавямъ за ракията, а ти изливашъ на него. Да ти прати Богъ щастие!

— О, мой учителю! Ти си за мене сжщо такъвъ наставникъ, какъвто за насъ двамата бѣше Рашо Матѣевъ. Днесъ е най-щастливиятъ день въ мойтъ животъ, защото авъ отивамъ заедно съ тебе и прѣдъ твоитѣ очи ще се валовя на хайдушко хоро.

— Ний знаемъ, брате, единъ другото, не ни трѣбва да се запознаваме. Не една нощъ и не единъ день ний сме прѣкарвали наедно въ горитѣ и въ затвора. Кж-